

Một Trăm Lý Do Không Thích Anh

Contents

Một Trăm Lý Do Không Thích Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16

Một Trăm Lý Do Không Thích Anh

Giới thiệu

Biên tập: B3 (Bạch Bách Bon)Thể loại: Đoàn, Hiện đại, Bạn học, Yêu thầm, HE. Nhân vật chính: Lâm Ngạn Tùng, Tề

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-tram-ly-do-khong-thich-anh>

1. Chương 1

“Viễn Âm, đi uống rượu nhé?” Một giọng nói trầm khàn quen thuộc vang lên ở đầu dãy bên kia.

“Bây giờ mấy giờ rồi chứ.” Tôi dụi mắt, liếc nhìn đồng hồ treo tường, sắp mười một giờ đêm. Lại với tay cầm điều khiển từ xa, tắt bộ phim truyền hình Nhật Bản đang được chiếu đến tập thứ bảy.

“Sao ngay cả cậu cũng không quan tâm mình vậy.” Bên kia cất giọng oán giận.

Tôi chán nản, tự nhủ mình phải quan tâm cậu thế nào đây, Lâm Ngạn Tùng, mình đang cố gắng từng chút từng chút một để không nhớ đến cậu mà. Thế nhưng miệng lại không tự chủ được mà tiếp lời: “Cậu sao vậy?”

“Cậu biết không? Mình không giành được giải thưởng.”

Ca hát, lập nhóm, debut, ra album là những việc mà mấy năm gần đây Lâm Ngạn Tùng kiên trì theo đuổi. Giải thưởng dành cho nhóm mới xuất sắc này là điều mà cậu ấy mong đợi đã lâu. Từ khi cậu ấy mười mấy tuổi cho đến năm 24 tuổi này, cậu ấy mới dành không cam lòng mà nói với tôi, có lẽ có những chuyện mà cả đời này cũng không thể làm xong.

Nửa đêm, hai chúng tôi ngồi trong một căn phòng KTV nhỏ. Cách âm không tốt lắm nên có thể nghe thấy cả tiếng hò hét và tiếng cụng ly ở phòng bên cạnh.

Cậu ấy cúi đầu hút thuốc, còn tôi cứ lần lượt hát từng bài một, từ Lương Tịnh Như, Thái Y Lâm, rồi đến Mạc Văn Uý, Trần Dịch Tấn, những bài hát càng về sau càng buồn.

Mãi sau, rốt cuộc cũng đến lúc tôi dùng hết chút sức lực cuối cùng của mình, nên chẳng còn hơi sức đâu mà để ý đến cảm xúc chán nản buồn bực của cậu ấy nữa. Đến đây toàn là tôi hát một mình. Rõ ràng cậu ấy bảo đi hát, thế nhưng từ khi vào phòng, cậu ấy lại chẳng nói dù chỉ một câu.

Để bớt gượng gạo, tôi nuốt nước miếng, bóc một quả nho lên chuẩn bị làm trơn cổ họng.

Bỗng nghe thấy cậu ấy nói, “Thôi đi, thật ảm ỉ, cậu hát đâu có dễ nghe.” Có thể nghe ra, đây không phải là lời châm chọc.

Tôi đoạt lấy điếu thuốc trong tay cậu ấy, dụi tắt vào cái gạt tàn đầy ắp trước mặt rồi bước đi mở cửa, “Còn hút nữa thì mình ngắt đấy.”

Cậu ấy nhìn tôi, cười khổ. Gương mặt chứa đựng nỗi thất bại.

Cậu ấy nhặt một viên bắp rang ở trên bàn, nó đã không còn giòn nữa, nhưng cậu ấy vẫn chẳng hề bận tâm mà thả vào trong miệng.

Ánh đèn xanh nhạt trong phòng bao phủ lên gương mặt cậu ấy, hàng lông mi dài rũ xuống, in bóng lên gò má giống như một cánh bướm phe phẩy.

Về mặt lúc này của cậu ấy mang lại cho tôi một cảm giác rất đặc biệt, không rõ là buồn bã hay bi thương, nhưng lại có chút gợi cảm.

Tôi không thể không thừa nhận, suốt bao nhiêu năm qua, cậu ấy là người con trai đẹp nhất mà tôi đã từng thấy. Nhưng tôi cũng luôn tự nhắc nhở mình rằng, hãy từ bỏ giấc mơ hào huyền này đi thôi.

2. Chương 2

Tôi và Lâm Ngạn Tùng quen biết vào hồi lớp Mười, năm chúng tôi 16 tuổi.

Cậu ấy là hot boy nổi tiếng ở trường trung học, cao ráo đẹp trai, đội trưởng đội bóng rổ. Có vài người trời sinh chính là để người khác theo đuổi.

Tuy chúng tôi học chung một lớp, nhưng ban đầu cũng không mấy quen thuộc, vì tôi luôn cảm thấy tôi và cậu ấy không phải là người cùng một thế giới.

Tôi nghĩ, nam thanh niên không nên quá khoa trương như vậy, trầm ổn một chút vẫn tốt hơn.

Nhưng tôi là đại diện của môn ngữ văn, mà cổ tình cậu ấy lại không giỏi văn. Lần nào cũng cù nhây đến phút cuối cùng, khiến tôi luôn phải đến gọi cậu ấy.

“Lâm Ngạn Tùng, chỉ còn lại mỗi mình cậu thôi, cậu còn không mau nộp ra đây.” Bấy giờ cậu ấy mới thông thả lấy vở ra, cậu ấy thật sự mất cả giờ học để viết.

Mỗi lần tôi đứng đó giục cậu ấy, cậu ấy luôn vừa nói chuyện phiếm với tôi vừa viết, cứ nói hai câu mới viết được một câu.

“Theo cậu thì mình có nên dùng mấy câu thành ngữ không.” Cậu ấy ngẩng đầu nhìn tôi, nở nụ cười có má lúm đồng tiền. Đây chính là nguyên nhân khiến nhiều người con gái bị cậu ấy hút hồn.

“Cậu cũng biết viết thành ngữ sao? Viết văn xong là được rồi.” Tôi bực mình, thầm nghĩ loại nam sinh này chỉ có thể nhìn mặt, không thể thân cận.

Tôi chưa bao giờ xem nội dung mà cậu ấy viết, tại luôn cảm thấy thứ được người này viết ra, cho dù không phải rác rưởi thì cũng là nhảm nhí. Nếu không phải giáo viên Ngữ Văn đặc biệt thích thu toàn bộ vở của học sinh trong lớp, thì tôi đã không phải đứng tê chân ở đây vào mỗi ngày thu bài tập.

Mãi đến một ngày, tôi không thể nhịn được nữa mà hét lớn, “Lâm Ngạn Tùng, cậu không thể viết nhanh hơn một chút à!” Mấy nam sinh xung quanh liền hào hứng huýt sáo.

Cậu ấy thu lại nụ cười, nói được rồi được rồi. Sau đó vui đầu vào viết.

Tôi cứ nghĩ phản ứng của tôi đã có tác dụng, nào ngờ không lâu sau cậu ấy lại xin giáo viên chủ nhiệm chuyển nam sinh ngồi trước mặt cậu ấy đi, rồi chuyển tôi đến ngồi vào chỗ đó.

Lý do cậu ấy đưa ra là, vì không muốn thành tích ngữ văn của mình kéo lớp đi xuống, nên cậu ấy muốn để bạn học Viễn Âm giúp mình học tập.

Tôi ôm balo, bi tráng nhìn về phía sau, không hề biết rằng cậu nam sinh tôi khó chấp nhận này sẽ là người ngồi sau mình suốt hai năm học còn lại, và cũng sẽ dần trở thành “bạn”.

Thời trung học cậu ấy rất nghịch ngợm, tôi thường xuyên phải chịu đựng khi chân cậu ấy đạp vào ghế, lắc la lắc lư. Hành động này được gọi là mấy trò đùa dai của nam sinh. Nghe nói bọn họ còn thích kéo tóc của nữ sinh nữa, may mà tóc tôi ngắn nên mới tránh được một kiếp.

Đối với hành động của cậu ấy, tôi vẫn luôn dễ dàng khoan dung tha thứ, vì không muốn đắc tội nên tôi cũng không tiện mở miệng, nhưng chẳng hiểu sao cậu ấy lại luôn cho rằng mối quan hệ của chúng tôi đang ngày một thân thiết.

Chơi bóng rổ thì nhờ tôi cầm quần áo rồi mua nước, làm bài tập thì mượn chép của tôi. Đến khi tôi chợt nhận ra tôi đã trở thành bảo mẫu toàn năng, phải giúp cậu ấy giải quyết đủ mọi việc thì đã muộn. Cậu ấy nghiêm trang nói, “Cậu là bạn của mình mà. Mình cũng sẽ giúp cậu.”

Bạn? Hừ, ai thèm. Tôi dần dần cảm nhận được dịch ý của những nữ sinh khác. Bên cạnh cậu ấy không thiếu những cô gái xinh đẹp, ngay cả hoa khôi lớp bên cạnh cũng nhờ người đưa thư tình cho cậu ấy, chỉ là cậu ấy đến nhìn cũng không buồn nhìn mà cứ thế nhét vào trong ngăn bàn.

Đúng là một tai hoạ hàng thật giá thật.

Cậu ấy căn bản không biết tâm tư của những nữ sinh kia. Tôi vui mừng vì mình đã đủ lý trí để không bị gương mặt đỏ của cậu ấy đánh lừa, bởi vì tiếp xúc càng gần mới càng có thể thấy rõ.

Nhưng nào ai đoán trước được chỉ không lâu sau, lòng tôi cũng bắt đầu dao động.

Học kỳ 1 của lớp Mười Một, ba tôi đột nhiên bị bệnh qua đời trong vòng hai tháng. Chỉ qua một đêm, thế giới này đã thay đổi. Tôi bỗng ý thức được khi không còn cuộc sống một nhà ba người, dường như tất cả hạnh phúc cũng đều mất đi.

Tôi hoảng hốt, hơn nữa còn thường xuyên mơ ngủ đến bật khóc. Trong mơ, ba tôi trông rất già rất già, ông trò chuyện với tôi nhưng tôi không nghe được lời ông nói.

Mẹ tôi vô cùng kiên cường, bà vẫn ngày ngày đi làm, kiếm tiền trả nợ nuôi gia đình, nhưng căn nhà lạnh lẽo chỉ còn hai chúng tôi lại trầm mặc đến đáng sợ.

Đến lúc tôi bất tri bất giác phát hiện cậu ấy đối xử với tôi càng ngày càng tốt thì nửa học kỳ đã trôi qua. Giữa giờ học, cậu ấy luôn ra ngoài mua bữa sáng cho tôi, nhưng lại nói rằng mình ăn không hết nên cho tôi phân thừa. Cậu ấy học giỏi toán, phá lệ mà ghi chép rất nhiều chú thích cho tôi. Khi tôi nổi giận vô cớ, cậu ấy cũng chỉ cười cười.

Có hôm trời đổ mưa lớn, không biết cậu ấy kiếm ở đâu ra một chiếc ô đưa cho tôi. Mấy ngày sau không

thấy cậu ấy đến lớp, nghe nói là bị sốt.

Hôm cậu ấy khỏi bệnh, nhìn gương mặt tái nhợt của cậu ấy, nội tâm tôi lại thấy chua xót, “Cậu ổn chứ?”

Cậu ấy mỉm cười xoa đầu tôi rồi đi về chỗ, tôi nghe được một giọng nói từ sau truyền tới, “Mình phải rèn luyện thôi, lâu lắm không chơi bóng rổ rồi.”

Rốt cuộc tôi đã nhận ra ưu điểm lớn nhất của cậu ấy, chính là lương thiện và bao dung.

Cậu ấy cũng không phải là cái thùng rỗng như tôi tưởng, vì khi giúp tôi làm bài tập, thành tích của cậu ấy cũng tiến bộ nhanh chóng, từ hạng trung bình lên top đầu của lớp. Suốt khoảng thời gian trước đó, tôi đã trút hết mọi ưu phiền vào cậu ấy, nhưng cậu ấy chưa một lần to tiếng với tôi.

3. Chương 3

Sau kỳ thi đại học, trong thời gian chờ kết quả, lớp chúng tôi đi ăn liên hoan sớm.

Uông Mộng Lâm ngồi cùng bàn tôi cứ thao thao bất tuyệt kể về những sinh viên tình nguyện. Cô ấy vừa hăng say phân tích vừa không ngừng nói chuyện với tôi. Vào giây phút cô ấy dựa vào bả vai tôi, đột nhiên tôi rất muốn khóc.

Tôi lấy cớ đi vệ sinh mà cuống quýt chạy ra khỏi phòng. Bởi vì tôi đang nhớ đến người ấy, người không bao giờ còn có thể nhìn thấy tôi lên đại học.

Tôi nhìn quanh, màn đêm đen nhánh bị ánh đèn quanh nhà hàng thấp sáng, tôi cần một nơi tối tăm để xả nỗi thống khổ của mình. Nước mắt của tôi đã trào ra từ bao giờ, không ngừng lại được.

Ba, chưa bao giờ con nhớ ba, cần ba như lúc này.

Tôi cứ thế vừa đi vừa khóc, càng khóc càng thương tâm. Không biết qua bao lâu, cuối cùng tôi cũng mệt, bèn đi đến ngồi xuống dưới một gốc cây to, nâng tay lên lau nước mắt.

Tôi cúi đầu, ngây ngốc nhìn bụi hoa dưới chân. Đúng lúc này, có một đôi giày trắng xuất hiện trước mắt tôi.

Tôi ngẩng đầu lên, bóng dáng cao gầy đứng ngược sáng có chút quen thuộc, là Lâm Ngạn Tùng.

“Cậu đi lâu thật đấy, cứ đi mãi không ngừng, mình còn tưởng cậu sẽ đi đến sáng mất.” Giọng cậu ấy như

từ chân trời bay tới.

“Cậu đi theo mình làm gì.” Tôi lấy lại tinh thần đứng lên, không muốn để người khác trông thấy dáng vẻ khóc thành như vậy của mình.

“Không đi theo thì sợ cậu đi lạc.” Cậu ấy cười cười, lòng tôi chợt mềm nhũn, nhưng vẫn đi về phía trước.

“Về nhà sao, để mình đưa cậu.” Cậu ấy đuổi theo.

“Không cần, mình có thể tự đi.” Tôi bỗng bướng bỉnh.

“Đã khuya lắm rồi.”

“Mình vẫn đi được.”

“Có phải cậu đang nhớ ba không?”

Tôi dừng bước, quay lại nhìn cậu ấy. Chưa bao giờ cậu ấy đề cập đến chuyện này trước mặt tôi, cậu ấy luôn vờ như không biết. Vậy nhưng tại sao bây giờ lại muốn xé rách vết thương của tôi.

Tôi gắng sức nén nước mắt đang muốn trào ra, định bỏ chạy. Nhưng cậu ấy kéo tôi lại, “Cậu đừng chạy lung tung, cũng đừng khóc nữa.”

Nước mắt tôi liền cứ thế tuôn rơi, cánh tay bị cậu ấy giữ chặt không thể thoát được.

“Cậu làm gì chứ, Lâm Ngạn Tùng, mình rất ghét cậu. Cậu đừng có tự cho mình là đúng!”

Cậu ấy nói lỏng tay, nhìn tôi bằng ánh mắt dè dặt, “Đừng khóc, là mình không tốt.”

Tôi hơi sững sốt, vì tôi chưa từng thấy vẻ mặt này của cậu ấy, trong trí nhớ của tôi thì cậu ấy là một người sinh ra để bắt người ta phải dỗi dành, chưa bao giờ thấy cậu ấy mềm mỏng với bất kỳ ai. Mà một giây tiếp theo, nước mắt tôi lại tiếp tục trào ra.

Đột nhiên cậu ấy ôm bả vai tôi, ôm lấy tôi, ấn đầu tôi vào bờ vai cậu ấy.

Cậu ấy nói, “Khóc đi. Mình không nhìn thấy đâu.”

Đó là lần đầu tiên trong đời tôi bị một nam sinh ôm, cái ôm ấm áp và mạnh mẽ.

Sau đêm đó, tôi không thể không thừa nhận một sự thật bi ai là, tôi thích cậu ấy. Hơn nữa còn bắt đầu thầm mong đợi là cậu ấy cũng sẽ thích mình.

4. Chương 4

Chẳng qua tôi không hề nghĩ đến, giấc mơ của tôi lại tan vỡ nhanh như vậy.

Sau khi có kết quả thi đại học, cậu ấy đỗ vào một trường nghệ thuật ở Bắc Kinh, mà tôi thì chỉ đỗ một trường đại học loại hai trong thành phố.

Tôi tự nói với mình rằng thích và thông cảm không giống nhau, cậu ấy chỉ thông cảm với tôi mà thôi. Mỗi khi nhắc đến ước mơ ca hát, cậu ấy luôn phấn chấn vui vẻ. Hoá ra, mấy ngày nay khi ở trước mặt tôi, cậu ấy chỉ đang chiếu cố đến cảm xúc của tôi mà tự kiềm chế.

Là con người, sớm muộn gì cũng sẽ phải có mục tiêu của mình. Cuộc đời của cậu ấy nên bay cao, nở rộ. Còn tôi là người bình thường, chúng tôi đã được định sẵn là sẽ càng lúc càng cách xa.

Chúng tôi chỉ là bạn trung học, chỉ như vậy mà thôi.

Sinh nhật 18 tuổi năm ấy, cậu ấy đưa cho tôi một con mèo vàng, tôi nhận. Đặt tên nó là Quýt. Tôi coi nó là điều cuối cùng mà cậu ấy để lại cho mình. Để khi cậu ấy đi xa vẫn sẽ còn kỷ niệm đẹp lưu lại.

Tôi bắt đầu cố tình xa cách cậu ấy. Cậu ấy gửi tin nhắn đến, tôi sẽ trả lời thật chậm. Tôi lấy cớ bận rộn chuyện học tập và đoàn thể.

Vì khoảng cách, hơn nữa chương trình học căn bản không giống nhau, dần dần cũng không còn nhiều chủ đề để nói chuyện nữa.

Hết năm nhất cậu ấy về nhà nghỉ hè, lại cứ khăng khăng đòi đến nhà tôi thăm Quýt. Tôi không sao ngăn được, lại nghĩ Quýt luôn nằm trong lòng mẹ tôi, mang ra ngoài cũng không tiện nên đành nhắm mắt đưa cậu ấy về nhà.

Vừa nhìn thấy cậu ấy, mẹ tôi liền lập tức bị mê hoặc.

Cậu ấy ngoan ngoãn chào di, nhanh chóng thu phục người ưa ngọt như mẹ tôi. Những lần sau, lần nào mẹ tôi cũng nhiệt tình giữ cậu ấy lại ăn cơm, nhưng ăn xong đều không ngừng lải nhải với tôi, “Thằng bé này chỗ nào cũng tốt, chỉ là lại theo đuổi ước mơ không thiết thực, nếu không, mẹ còn cảm thấy hai đứa thật hợp nhau...” Mỗi khi nghe đến đây tôi đều cắt lời bà, nói rằng hai chúng tôi không có gì cả.

Qua năm tháng, tính cách ham ăn lười động của Tiểu Quýt đã khiến nó càng ngày càng béo, bước đi cũng gian nan. Rất nhiều năm sau, khi một lần nữa gặp lại nó, Lâm Ngạn Tùng đã kinh ngạc bội phần. Cậu ấy ôm lấy quả cầu thịt, nói: “Mày béo như vậy, có thể cho vào nồi hầm thịt được rồi.” Nó ngược lại không hề sợ cậu ấy, tựa như vẫn nhớ mình là do cậu ấy ôm về đây.

Thật ra thì, vào thời điểm đó, chúng tôi đã có một cuộc đối thoại về chuyện tình cảm.

Một ngày cơm nước xong, trên đường đưa tôi về nhà, cậu ấy bỗng ngoái đầu lại hỏi.

“Cậu có người mình thích không?”

“Không.” Tôi căng thẳng, không dám nhìn cậu ấy vì sợ bị phát hiện.

“Ồ.” Cậu ấy trầm ngâm chốc lát. “Cũng nên nói chuyện yêu đương rồi đấy.” Cậu ấy nở một nụ cười tiêu chuẩn.

“Không có gì để nói cả.” Tôi cứng rắn trả lời. Nhưng ngay sau đó lại không nhịn được mà hỏi, “Còn cậu, chắc là không ngừng yêu đương hả?”

“Sao cậu luôn nghĩ mình như vậy chứ, mình đâu phải người trăng hoa.” Cậu ấy có vẻ tức giận.

“Vậy cậu có thật lòng thích cô gái nào không?” Hỏi xong tôi liền thấy hối hận, chỉ sợ nghe được câu trả lời mình không muốn nghe nhất.

“Có.” Cậu ấy nhìn về phía trước. “Chỉ là, có lẽ cô ấy không thích kiểu người như mình.” Cậu ấy nói khẽ.

“Ồ. Báo ứng.” Không biết tôi đang khổ sở hay ghen tỵ, hậm hực nói.

Cậu ấy quay sang đề đầu tôi xuống, động tác rất mạnh, nhưng lực đạo rất nhẹ. Tôi chợt phát hiện, hình như cậu ấy lại cao hơn rồi, tôi phải ngửa đầu lên mới có thể nhìn cậu ấy.

Về sau, tôi nghe nói cậu ấy có hẹn hò với một người bạn gái, nhưng chỉ được vài tháng là chia tay.

Nghe nói cô gái kia vừa xinh đẹp vừa ưu tú, đến cô gái như thế còn không giữ được cậu ấy, huống hồ người như tôi.

Tôi tự nhủ, làm bạn mới có thể lâu dài, càng không thể biến mất được.

Tôi sẽ không mơ mộng hào huyền nữa.

5. Chương 5

Năm hai đại học, cậu ấy được một công ty nào đó chọn làm thực tập sinh. Trong hai năm tiếp theo, cậu ấy cực khổ luyện tập, chịu đựng loại tra tấn mà người thường không thể chịu được. Có dạo cậu ấy gầy đến đáng sợ, chỉ ăn mỗi thịt gà và salad, nghe nói để lên hình được đẹp.

Chúng tôi không còn nhiều thời gian để thường xuyên liên lạc, nhưng thi thoảng cậu ấy sẽ gửi cho tôi một tin nhắn chúc ngủ ngon vào rạng sáng. Tôi nghĩ rất lâu, chỉ nhắn lại một câu cố gắng lên. Vì tôi không biết dùng lời nào khác để an ủi cậu ấy cả. Đêm dài đằng đẵng, cậu ấy chỉ có thể vượt qua một mình. Cái tôi có thể cho, cũng chỉ là ba chữ này mà thôi.

Một buổi tối, không hiểu tại sao tôi lại đi ngủ rất muộn, phảng phất như có điềm báo trước. Tôi nhìn thấy một MV trong vòng bạn bè, nhóm nhạc của bọn họ, rốt cuộc thì cậu ấy đã debut.

Nhìn qua màn ảnh, trông cậu ấy vừa xa xôi lại có chút xa lạ, gương mặt tương tự, nhưng cảm giác bất đồng. Trong một ca khúc, phân đoạn của cậu ấy không có nhiều, chỉ vài câu hát, tuy nhiên mấy câu hát kia đặc biệt hay. Tôi thậm chí khen ngợi, sau đó download bài hát đó về, nghe đi nghe lại cả đêm, rồi không biết ngủ thiếp đi từ bao giờ.

Sáng sớm ngày hôm sau mở mắt ra, nhìn thấy những câu bình luận trong vòng bạn bè, tất cả đều là khen ngợi. Cậu trai kia, người có má lúm đồng tiền mê người cùng nụ cười tươi rói, rốt cuộc đã đạt được tâm nguyện của mình.

Cậu ấy nhắn tin wechat cho tôi: “Cậu đã xem chưa? Không muốn nói gì với mình sao?”

Nhắn lại mấy chữ ngắn ngủi, nhưng tôi phải sửa đổi nhiều lần, xóa rồi lại viết. Rồi chỉ gửi một câu chúc mừng.

Chỉ một giây sau cậu ấy đã nhắn lại, “Hôm qua cậu ngủ rồi đúng không?”

Tôi không thể làm gì khác ngoài thừa nhận, đúng thế.

“Mình vẫn luôn chờ cậu trả lời.”

Nội tâm tôi rối loạn, nhưng lại cảm thấy đây chỉ là lời ngoài miệng thôi, “Cậu biết mình hay ngủ sớm mà, đại minh tinh, không phải vừa ngủ dậy đã chúc mừng cậu rồi đây sao.”

Cậu ấy nhắn lại một biểu tượng mỉm cười.

Chẳng qua, debut thì debut. Tuy hành trình mấy tháng sau của cậu ấy rất tốt. Nhưng nhóm của cậu ấy cũng không đạt được sự chú ý như tưởng tượng, bài hát không tạo được tiếng vang. Tất cả chỉ còn biết kiên trì. Bọn họ cứ tiếp tục cố gắng, không có việc gì thì nhận mấy quảng cáo nhỏ, chạy sô biểu diễn.

Tôi đã từng xem một video cậu ấy hát, cậu ấy ngồi ở đó, ôm đàn guitar, hơi ngại ngùng cúi đầu. Cậu ấy không gò bó rập khuôn, cũng không thêm thắt hoa mỹ vào bài hát tiếng Anh đó mà chỉ khe khẽ ngân nga. Dáng vẻ trông càng chân thật hơn khi ở trong nhóm, nhưng tại sao lại cậu ấy không thể làm ca sỹ solo? Có lẽ, cậu ấy chỉ thiếu một cơ hội thôi. Tôi mặc niệm trong lòng.

Sau khi tốt nghiệp, tôi tìm được một công việc ở gần nhà, làm thư ký công ty, công việc vừa ổn định lại vừa có thể chăm sóc mẹ.

Việc này không hề vất vả. Ngày ngày đi làm, hết giờ thì đi bộ dọc bờ sông về nhà, thế là kết thúc một ngày. Ngoại trừ thú vui lên mạng xem video của Lâm Ngạn Tùng ra, tôi luôn cảm thấy đời người cũng chỉ có vậy.

Nhưng tôi mới 23 tuổi thôi.

Một buổi tối, ăn cơm xong tôi đứng rửa bát, nước chảy xuyên qua ngón tay, thật giống như dòng chảy thời gian trôi qua, không lưu lại chút dấu vết nào. Lúc tôi đang nhìn đến ngẩn người thì đột nhiên lưng bị đẩy nhẹ. Là mẹ tôi. Bà đoạt lấy giẻ rửa bát trong tay tôi, “Con đi ra đi. Nhìn chẳng khác gì người mất hồn, không có chút sức sống nào cả.”

Mẹ vạch trần trạng thái sinh hoạt của tôi chỉ bằng một câu.

Tôi muốn thay đổi, nhưng không biết vấn đề nằm ở đâu.

Mẹ bảo tôi hẳn là cần yêu đương, nên muốn sắp xếp cho tôi đi xem mắt. Nhưng tôi kháng cự lại theo bản năng, luôn cảm thấy đi xem mắt giống như mình là hàng hoá đặt ở trên kệ vậy, bà đành bất đắc dĩ từ bỏ.

Buổi tối hôm khác, hiếm lắm mới có thời gian chat video với Lâm Ngạn Tùng. Chẳng hiểu sao tôi lại oán trách đôi câu, “Công việc thật là nhàm chán.”

Cậu ấy dám giật dây tôi, “Hay là đến Bắc Kinh đi, ở đây có rất nhiều cơ hội.”

Tôi trăn trở mấy đêm, còn nói với bạn tốt Tiểu Hạ. Nghe xong cô ấy nói, “Tề Viễn Âm, có phải cậu là đồ ngốc không hả. Định làm cái gì cơ? Ra Bắc? Dĩ nhiên là không nên rồi. Cậu ta muốn theo đuổi giấc mơ làm tài tử. Cậu là cái gì của cậu ta? Cậu ta đã nói thích cậu bao giờ chưa?”

Không, không là gì cả. Nhưng lý do cậu ấy đưa ra rất cảm dỗ tôi, đến Bắc Kinh tôi có thể thấy một thế giới thú vị hơn, cuộc sống mỗi ngày đều không giống nhau.

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tháng 5 năm đó, tôi vẫn quyết định đến Bắc Kinh. Người mà tôi vướng bận nhất chính là mẹ tôi, tôi không nỡ để bà ở một mình. Nhưng bà nói với tôi, muốn làm gì thì phải làm ngay, không cần lo cho bà. Bà sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt.

Sau khi ba tôi qua đời, mẹ luôn khiến tôi nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Phòng ở Bắc Kinh là do bạn của Lâm Ngạn Tùng tìm giúp tôi. Căn phòng này có một gian, nằm cạnh đường vành đai 4. (*)

(*) Bê: Vành đai 4 là vành đai trong khu vực đô thị của Bắc Kinh, cách trung tâm Bắc Kinh khoảng 8km – Nguồn: Baike.

May mắn là sau mười ngày tôi đã tìm được một công việc. Lâm Ngạn Tùng nói, cậu ấy tin vào năng lực của tôi.

Tôi phụ trách viết lời dẫn trong một công ty truyền thông. Ngày ngày đi làm bằng tàu điện ngầm, đôi lúc vì muốn ngủ nướng mà bỏ luôn cả bữa sáng. Công việc mà cấp trên giao cho, từ ban đầu luống cuống đến dần dần nắm được tiết tấu.

Một buổi tối nào đó, tôi xách Mala Tang (**) về nhà sau khi làm thêm giờ, nhìn đèn neon trên đường phố, xe cộ lướt đi trên đường, gió thu thổi lá cây xào xạc, tôi mới thật sự ý thức được, Bắc Kinh rực rỡ trong tưởng tượng đã không còn đây nữa.

(**) Bê: Mala Tang là món ăn bình dân, là một dạng lẩu xiên que có nguồn gốc từ Tứ Xuyên, Trung Quốc.

Lâm Ngạn Tùng, có phải cậu cũng từng có cảm nhận như vậy không? Vậy tại sao trước đó cậu lại cổ vũ mình tới đây, nói với mình rằng nơi này rất tuyệt.

Khi tôi vờ như vô tình hỏi cậu ấy, đó là lần thứ hai cậu ấy đến căn phòng tôi thuê.

Quả thực là cậu ấy quá bận rộn, cho dù chúng tôi ở cùng một thành phố nhưng cũng không gặp nhau được mấy lần. Đa phần chúng tôi đều tìm một nơi nào đó gần với cả hai nhất, rồi cùng tranh thủ chạy đến, bấy giờ mới có thể ăn chung một bữa cơm.

Tôi mới chỉ gặp qua một thành viên trong nhóm cậu ấy, là một em trai nhỏ có đôi mắt cười, nhỏ hơn cậu ấy 3 tuổi, em trai này rất ngây thơ không hề chen lời.

Sau khi tôi hỏi xong, cậu ấy vừa làm bộ đánh giá tôi một lượt từ trên xuống dưới vừa nói, “Viễn Âm, cậu có nhận ra cậu đã thay đổi không?”

Tôi cúi đầu nhìn chiếc áo len màu xám nhạt của mình, lắc đầu theo bản năng, không hiểu cậu ấy đang nói gì.

“Vì những người mà cậu tiếp xúc thay đổi, những điều cậu phải đối mặt cũng thay đổi. Mặc dù thành phố này có rất nhiều người theo đuổi giấc mơ, nhưng có người đã đánh mất đi ước mơ vốn có, có người vì tiền, lại có người chỉ vì lợi ích, thế nhưng dù không có được cái gì trong tay, đã đến đây đều không thể rời bỏ. Bởi vì một khi đã từng trải qua, đã từng nỗ lực thì sẽ khiến cảm nhận thay đổi.”

Tôi cười. Những lời này, chỉ có người đang ở tại thành phố này mới nói ra được, cuộc sống của chúng tôi phụ thuộc vào cảm nhận. Có lẽ quãng đường này không hề tốt đẹp như trong tưởng tượng, nhưng chung quy lại thì tôi đã có thể làm theo mong muốn của bản thân, được là chính mình một lần.

Lâm Ngạn Tùng, cảm ơn cậu vì đã mời mình tới đây.

7. Chương 7

Nếu như nói, mơ ước là ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, thì thực tế chính là một đầm lầy toàn bùn đen.

Nhóm nhạc của Lâm Ngạn Tùng cứ bình bình như vậy, thu nhập không thể giúp cậu ấy duy trì sinh hoạt hàng ngày. Cậu ấy phải đến biểu diễn ở quán bar.

Tôi bỏ tiền ra nghe hát, cậu ấy cười ngượng ngùng nói, cậu muốn nghe thì mình hát cho cậu nghe là được rồi.

Nhưng sự thật là cậu ấy chưa bao giờ hát ở trước mặt tôi. Trừ những lúc đi trên đường, khi cậu ấy lơ đãng ngân nga mấy câu.

Đoạn thời gian đó là khoảng thời gian khó khăn trong đời cậu ấy. Nhưng tôi lại nghĩ, khi con người ta bị rơi xuống tận cùng của thất bại thì cũng sẽ là lúc người ta trở mình. Tôi thầm cầu nguyện mỗi ngày, nhất định cậu phải phản công, phải thực hiện ước mơ của mình, phải tổ chức một buổi biểu diễn.

Nhưng trời đã sang đông mà tình trạng này vẫn chưa kết thúc.

Đã hai tháng tôi chưa gặp Lâm Ngạn Tùng. Nên tôi không biết cậu ấy đã gần như thức trắng suốt 3 đêm liền.

...

Lúc này anh đang ở trên tầng 25, đứng hút thuốc ngoài hành lang của phòng thu âm. Cuối cùng cũng đã thu âm xong một ca khúc. Người trong công ty nói, ông chủ rất coi trọng bài hát lần này, nếu như lần này mà vẫn không thành công thì nhóm nhạc sẽ có nguy cơ tan rã.

Trong màn khói thuốc lơ lửng, anh dựa vào cửa sổ, nhìn thành phố Bắc Kinh chìm trong sương mù, thầm nghĩ chính mình sẽ trở thành một trong số những hàng triệu người ngoài kia sao? Anh không cam lòng. Anh lấy điện thoại ra, tìm đến cái tên quen thuộc. Anh luôn để tên cô ở đầu tiên, nhưng cô không hề phát hiện.

Nên nói gì đây, anh đành từ bỏ. Hai tháng trời không gặp, đột nhiên lại nhắn tin vào lúc này sẽ chỉ khiến cô ấy nghi ngờ.

...

Rốt cuộc đã tới buổi biểu diễn ngày hôm đó. Các ngôi sao tề tựu.

Lâm Ngạn Tùng cho tôi hai vé, nhưng tôi chỉ đi một mình. Chương trình được chia ra thành phần đi thăm đồ và phần nội bộ, là vé kết hợp.

Dù Lâm Ngạn Tùng đã bảo tôi không nên đến khu thăm đồ, quá chen chúc, nhưng tôi vẫn theo một đoàn người đến gần thăm đồ, vì tôi rất muốn được nhìn thấy cậu ấy đi thăm đồ, liệu cậu ấy có giống như trong tưởng tượng của tôi không.

Tháng 11 trời đã rất lạnh, mọi người đều chuyển sang mặc áo lông vũ rồi. Nhưng từng ngôi sao đi qua trước mặt đều chỉ mặc quần áo đơn bạc, rực rỡ toả sáng.

Nhiệt tình của khán giả không suy giảm, mọi người chen lấn thét chói tai để bày tỏ tình yêu.

Khi MC đọc lên cái tên đó, một nhóm nhạc sáu thành viên mặc trang phục đen trắng xuất hiện.

Tôi bỗng thấy cái người vừa quen thuộc vừa xa lạ đó vẫy tay với mình. Cậu ấy trang điểm rất đậm khiến tôi gần như không thể nhận ra. Mấy cô gái đứng cạnh tôi lập tức mở băng rôn trong tay, sôi nổi gào thét tên cậu ấy. “Lâm Ngạn Tùng, chúng em yêu anh!”

Cậu ấy cười cười, nhìn tôi. Hoặc là, người mà cậu ấy nhìn căn bản không phải tôi.

Sau đó, đi vào trong phòng biểu diễn.

Tất cả ca sỹ cùng toàn lực thể hiện. Ánh đèn, vũ đạo, pháo sáng kết hợp rất hoàn hảo.

Khi đèn tắt, âm thanh từ xa truyền đến, khán đài vang vọng tiếng hoan hô.

Có một năng lượng vô hình tràn ngập khắp mọi nơi, lực lượng này giống như một cơn bão cuốn lấy đám đông.

Mọi người muốn âm nhạc, muốn mặc sức vui chơi.

Buổi biểu diễn rất bùng nổ. Tiếc là nhóm nhạc của bọn họ lại bị nhận chìm trong đám đông.

Sang tháng 12, Bắc Kinh đã vào trời đông giá rét.

Dường như cuộc sống của tôi cũng vậy.

Buổi sáng công ty thông báo muốn giảm biên chế, mà theo tin đồn thì nhóm nhân viên mới đều không được giữ lại, dĩ nhiên trong đó bao gồm cả tôi. Tôi tự hỏi, nếu như tôi thất nghiệp, liệu tôi có còn tiếp tục kiên trì nữa không? Thật ra thì thấy sự cố gắng của Lâm Ngạn Tùng, trong lòng tôi đã sớm có câu trả lời rồi.

Nhưng Thượng Đế luôn thích đùa giỡn như vậy đấy. Vào buổi chiều, khi tôi đang chăm chỉ làm việc ở công ty với mong muốn đấu tranh lần cuối cùng, thì Tiểu Hạ gửi cho tôi một đường link. Còn nói thêm, “Xem bạn học cũ của cậu đi này.”

Đường link dẫn đến một bài báo, đó là một vài bức ảnh chụp lén, góc độ rất khéo léo, nam nữ chính có vẻ không hề phát hiện ra. Hai người họ đi ăn ở một quán cà phê, một bức ảnh chụp nữ chính che miệng cười, bức khác thì chụp hai người đi sóng vai bên nhau trò chuyện. Tiêu đề bài báo là nữ minh tinh hẹn hò với thành viên nhóm nhạc nam.

Virginia Woolf (***) nói: Cốt lõi của sinh mạng là trống rỗng, giống như một căn phòng trên gác mái.

(***) Bê: Virginia Woolf là một tiểu thuyết gia và là một nhà văn tiểu luận người Anh. Bà là một trong những nhân vật văn học hiện đại lừng danh nhất thế kỷ 20.

Tôi vẫn luôn không ý thức được nỗi bi thương của những lời này.

Nhưng buổi chiều hôm đó, làm đủ mọi cách mà tôi vẫn cảm thấy lạnh. Bàn tay đặt bên lò sưởi không kịp được mà run rẩy.

8. Chương 8

Tin tức này đứng đầu hot search. Trở thành chủ đề bàn tán ầm ĩ.

Cuối cùng tôi cũng nghe được cái tên quen thuộc đó từ những người xung quanh, nhưng không ngờ là lại trong tình huống này.

Buổi tối về đến nhà, tôi bỗng nhận được một cuộc điện thoại, là Lâm Ngạn Tùng.

“Cậu tuyệt đối không được tin, mình vừa biết được những thứ kia đều là do công ty sắp đặt. Hai bọn mình đi ăn cơm, bọn họ chụp lén, tất cả đều được dàn dựng!” Tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy kích động đến vậy.

“Cậu nói gì đi, Tề Viễn Âm. Đừng nói là cậu tin đấy nhé!” Cậu ấy cuống lên khi thấy tôi không lên tiếng.

“Mình tin hay không quan trọng đến vậy à?” Tôi thật không dám tin mình lại có thể nói ra những lời này.

“Cậu nghĩ sao?” Tựa hồ bị tôi làm cho ghen hờn, nửa ngày sau cậu ấy mới hỏi ngược lại tôi.

“Mình không biết.” Tôi ngẫm nghĩ.

“Được, vậy cậu chờ mình.” Nói xong cậu ấy cúp điện thoại.

Mấy ngày sau đó, ngày nào tôi cũng cố ý làm thêm giờ đến rất khuya mới về nhà. Trên danh nghĩa là muốn rèn luyện thân thể, thực ra là chỉ khi khiến bản thân mệt mỏi đến tê liệt thì tôi mới ngủ được. Tôi hận chính mình không có tiền đồ, hoá ra mình đã sớm thích cậu ấy nhiều đến thế.

Chỉ là đêm nay tôi còn chưa về nhà đã thấy Tiểu Hạ không ngừng nhắn tin cho tôi, “Về nhà mau lên, có chuyện quan trọng muốn nói với cậu.”

Tôi đành phải bắt xe về nhà, Tiểu Hạ thích hóng chuyện lập tức kể cho tôi nghe thể cục xoay vần trong mấy ngày nay. Thì ra trong mấy ngày tôi đoạn tuyệt với internet, Lâm Ngạn Tùng đã tự mình đăng thông báo trên weibo. Ý nói rằng vì công việc nên mới đi ăn cơm với nữ minh tinh kia, hơn nữa còn vô cùng ghét kiểu lăng xê bằng cách tung tin đồn tình cảm. Nhất thời, cậu ấy nhận được bao nhiêu lời ủng hộ và cả lời mắng chửi.

Dù sao thì, một thành viên trong nhóm nhạc nam không nổi tiếng cho lắm lại dựa hơi đại minh tinh, có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa.

“Nghe nói công ty đã bỏ mặc cậu ta. Cậu phải biết là, trong số các thành viên trong nhóm thì chỉ có thể dùng chiêu này với mỗi mình cậu ta. Hôm nay cậu ta làm thành cái dạng này, chỉ sợ là nhóm nhạc sẽ bị đóng băng.”

“Cậu ta vẫn còn có chút khí phách đàn ông, lần này mình đứng về phía cậu ta. Mình nghĩ cậu ta thật sự không muốn dựa hơi nữ minh tinh gì đó đâu, đều là công ty cậu ta bày trò thôi... Nhưng giải thưởng dành cho nhóm mới năm nay đã sắp công bố rồi, không biết tình hình này có khiến cả nhóm bị...”

Tôi gần như không nghe vào những lời sau đó của Tiểu Hạ, trong đầu chỉ hiện lên câu nói của cậu ấy trước khi cúp điện thoại. Cậu ấy bảo tôi chờ.

Đây chính là quyết định của cậu ấy sao?

Buổi tối khi rửa mặt, tôi nắm di động trong tay, chần chừ rất lâu nhưng vẫn không dám gọi.

Tôi mở tivi, bắt đầu xem phim truyền hình.

9. Chương 9

“Đi thôi, muộn lắm rồi.”

Tôi đứng dậy khỏi chỗ ngồi, nửa đêm bị kéo ra ngoài hát karaoke, lại uống rượu nên có chút đau đầu. Còn Lâm Ngạn Tùng thì không biết uống nhiều đến đâu, cả một bàn vỏ chai.

Sau buổi biểu diễn tháng 11, bọn họ đã được đưa vào danh sách đề cử của giải Nhóm nhạc mới xuất sắc nhất. Nếu đoạt giải, không cần nghi ngờ rằng đó sẽ là một bệ đỡ rất tốt. Chỉ tiếc là, vẫn còn kém một bước.

Scandal này giống như một trò hề ập đến. Giải thưởng liền cứ thế mà rơi vào tay một nhóm nhạc khác.

Trông cậu ấy vẫn còn tỉnh táo nên tôi nhắc chân đi trước.

Bỗng nhiên có một đôi tay vòng lấy eo tôi, một giọng nói trầm khàn vang lên bên tai, “Đừng đi vội như vậy có được không?”

Tôi hốt hoảng, gần như có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực, cũng cảm nhận được vòm ngực ấm áp đang dán chặt vào lưng mình. Tư thế này thật quá mức mập mờ.

“Lâm Ngạn Tùng, cậu uống say rồi.”

“Mình không say, mình chỉ muốn ôm cậu một lát thôi.” Cậu ấy không những không buông tay mà còn vùi đầu vào hõm cổ tôi, giống như một đứa trẻ gặp oan ức.

Tôi định cử động, nhưng không hề có tác dụng.

“Mình thấy cực kỳ có lỗi với bọn họ.” Tôi biết cậu ấy đang muốn nói đến các thành viên khác trong nhóm. “Rõ ràng bọn họ đã cố gắng như vậy, nhưng chỉ vì mình... Chỉ là mình không thể chịu nổi khi phải dựa vào danh tiếng của người khác để thu hút sự chú ý.”

“Không sao đâu, bọn họ sẽ hiểu cho cậu. Các cậu vẫn còn trẻ, có thể tiếp tục cố gắng mà. Cậu xem cậu vừa đẹp trai lại hát hay thế này, sẽ có rất nhiều người thích cậu, cậu phải biết tin vào mình...” Tôi cố vờ vết từ ngữ trong đầu ra để an ủi cậu bé bị tổn thương.

Đột nhiên cậu ấy buông tay, xoay người tôi lại đối mặt với cậu ấy, rồi phun ra một câu.

“Vậy tại sao em lại không thích anh?”

Đây là đang trách tôi ư? Tôi đúng là tự châm lửa lên người mà. Tôi có nói là tôi không thích cậu sao? Đáng tiếc là cậu có nhiều người thích quá.

Thôi, chắc là do cậu ấy uống nhiều rồi, hay là chịu đả kích khi không nhận được giải thưởng nhỉ? Dù sao thì tối nay Lâm Ngạn Tùng rất không bình thường.

Tề Viễn Âm, nhất định mà không thể tưởng thật, không thể bị lừa gạt. Đừng để ngày mai khi tỉnh dậy, cậu ấy nói không nhớ gì cả, đến lúc đó mà lại rơi xuống vực thẳm.

“Chúng ta là bạn mà, là bạn trung học, dĩ nhiên là mình sẽ ủng hộ cậu.” Tôi nghiêm túc nhìn Đông nhìn Tây, cúi đầu không dám nhìn vào mắt cậu ấy vì chột dạ.

“Chỉ vậy thôi?” Giọng điệu tràn ngập chất vấn.

“Ừ.” Còn muốn thế nào nữa?

Cậu ấy cũng rất cố chấp, “Em nhìn vào mắt anh mà nói.”

“Nói, nói cái gì?” Dựa vào đâu mà tôi lại bị một tên tiểu tử say rượu ép đến nói lấp chử.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt trong suốt kia, còn cả gương mặt tinh xảo đồ ỉn vì chất cồn của cậu ấy.

“Em có thích anh hay không?”

“Mình...” Tôi kích động đến mức không nói nổi một câu.

“Anh thích em.” Cậu ấy chợt cắt ngang lời tôi, “Trước đó anh muốn đoạt được giải thưởng này rồi mới có thể nói với em. Nhưng không đoạt được thì làm sao bây giờ, liệu em có chê anh không. Anh nghĩ một đêm, cảm thấy nếu không nói ra thì sợ rằng sẽ không còn cơ hội nào nữa.”

“Ý cậu là?” Tôi vẫn ngơ ngác như cũ.

“Anh bảo em đến Bắc Kinh với anh, em không biết thế nghĩa là gì sao? Khi em tới, anh đã vui vẻ biết bao nhiêu. Nhưng tại sao mỗi lần anh muốn đến gần em, em lại cứ lui về phía sau như thế?” Cậu ấy bổ sung, “Tề Viễn Âm, em rất khó theo đuổi, em có biết không hả?”

“Em khó theo đuổi? Anh từng theo đuổi em sao, có thể hiện ra ngoài sao? Bên cạnh anh có bao nhiêu oanh oanh yến yến như vậy, nào có vị trí của em.” Rốt cuộc tôi cũng lĩnh ngộ ra ý tứ của anh, bắt đầu phản bác lại, giọng nói càng ngày càng to.

Anh cứ nhìn tôi chăm chú, mãi cho đến khi tôi không nói gì nữa. Tôi thấy đôi mắt đẹp của anh như phát sáng.

“Hoá ra em vẫn luôn thích anh.”

“Đừng có tự luyến như vậy. Em đâu có, em chỉ đang giận thôi, hừ, anh nói anh thích em, vậy cần gì phải chờ đến bây giờ mới nói.” Tôi nói một câu tiếp một câu mà không hề thở dốc.

Anh cứ đứng đó nhìn tôi, khoé miệng không kìm được mà cong lên.

Tôi lập tức ngừng nói.

“Bởi vì anh không biết là em muốn anh thể hiện ra ngoài.” Anh nhìn tôi mãi, ánh mắt kia làm tôi thấy có chút không thích hợp.

Ngay giây tiếp theo, một đôi môi mềm mại áp tới. Hô hấp bị ngăn chặn, tôi nhất thời không thở nổi.

Tôi đẩy anh ra, nhưng anh nhắm mắt lại, hoàn toàn không để ý gì đến tôi, anh cứ như đứa trẻ nhận được viên kẹo, dùng sức mút vào mà thưởng thức.

Tôi không giãy dụa nữa, mũi ngửi được mùi gỗ bách trên mái tóc anh.

Đây là một nụ hôn dịu dàng triền miên. Sau khi tách ra, chúng tôi mới há to miệng để hít thở.

Cứ như vậy lại có điểm lúng túng, vì đây là lần tiếp xúc thân mật nhất của chúng tôi sau bao nhiêu năm.

“Chúng ta về thôi.” Anh lấy khăn của mình quàng cho tôi.

Tôi chỉ đành gật đầu như gà mổ thóc.

Lâm Ngạn Tùng bay một mình, anh nói anh nên đổi sang con đường khác. Con đường của riêng mình. Mặc kệ còn phải đi bao lâu, bao xa, thì anh cũng không còn cô đơn nữa.

Đến mùa xuân, khi anh cùng tôi về nhà. Nhìn cảnh anh chơi đùa với Quýt, mẹ tôi cũng mềm lòng. Mẹ nói, chàng trai mà đến Quýt cũng thích thì chắc chắn sẽ không sai đâu.

Hiển nhiên mẹ không hề nhớ, con mèo này là món quà mà anh tặng cho tôi.

Tôi trêu chọc anh! Có phải anh đã sớm thích em từ lâu nên mới mang con mèo tới giữ chân em không.

Anh nói với tôi, gặp được người mà mình trân trọng thì phải bắt đầu cẩn thận. Luôn tự nhủ mình phải trở nên ưu tú hơn mới có thể xứng với đối phương, nhưng thời gian càng lâu anh lại càng sợ, sợ mình căn bản không tốt được như vậy.

Tôi cười. Hoá ra, những năm vừa qua chúng tôi cứ một mực thăm dò lẫn nhau. Nhờ có những kinh nghiệm này, chúng tôi mới càng thêm quý trọng nhau.

Lâm Ngạn Tùng, em đã từng tìm một trăm lý do để không thích anh, nhưng em vẫn thích anh như cũ.

—HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-tram-ly-do-khong-thich-anh>